27 Μαρτίου 2023

Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

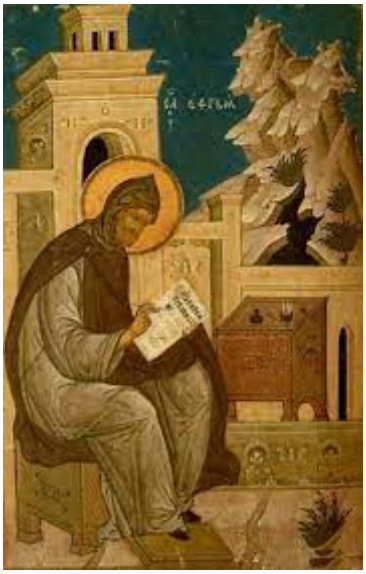

«Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ». Τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀξία τῆς προσευχῆς ὑπαινίσσεται ἡ φράση αὐτὴ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος μέσα ἀπὸ τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ. Γιὰ τὴν προσευχὴ ὁ σημερινὸς ἑορταζόμενος ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει ὅτι εἶναι «Θεοῦ τυράννος εὐσεβής», δηλαδὴ ἕνας εὐσεβὴς τύραννος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἡσυχάσει.

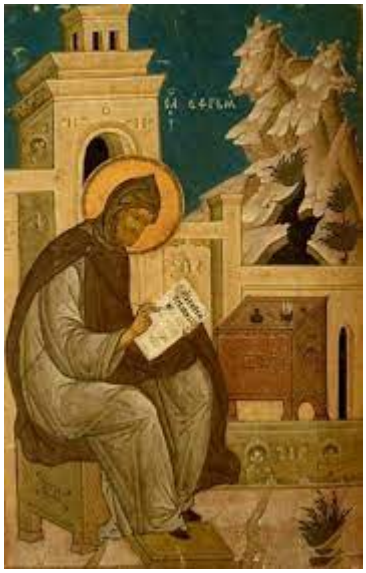

Ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, θεωρεῖ τὴν

προσευχὴ φυσικὴ ἐκδήλωση τῆς ψυχῆς, ζωτικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ ὕψιστο ὅσο καὶ μοναδικὸ προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ αὐτό, γιατί ἡ προσευχὴ ἔχει τὴ ρίζα της στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἀκοῦμε τὸν Θεὸ νὰ λέει μετὰ τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων «Ἀδὰμ ποῦ εἶ;», Ἀδὰμ ποῦ εἶσαι; Εἶναι ὁ διάλογος τῆς προσευχῆς ποὺ ἐγκαινιάσθηκε τότε καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα καὶ ὅσο θὰ ὑπάρχει σήμερα στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί τί ἄραγε εἶναι ἡ προσευχή; Εἶναι ἡ συνομιλία καὶ ὁ διάλογος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ἡ περιπετειώδης πορεία τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ συναντήσει τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀποξενώθηκε. Ὁ λόγος καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς προσευχῆς εἶναι θέμα βαθὺ καὶ ἀνεξερεύνητο. Εἶναι τόσο γνωστὸ ὅσο καὶ ἄγνωστο, γιατί συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ μυστήριο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Στοιχεῖα τῆς προσευχῆς

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης διαβάζουμε ὅτι ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἐπιμονή. Ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοπαράδοση στὴν ἀγάπη του. Σὲ πολλὰ περιστατικὰ τῶν εὐαγγελίων βλέπουμε τὸν Χριστὸ νὰ θέτει παιδαγωγικὰ ἐμπόδια στὴν ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀνθρώπων. Ὅμως γνωρίζει ἡ πίστη νὰ μάχεται μὲ ὅλα καὶ νὰ νικᾶ. Ἡ ἄρνηση τοῦ Κυρίου νὰ θεραπεύσει τὴν ἀσθένεια συνήθως δοκιμάζει τὴν πίστη, θερμαίνει τὴν προσευχή, ἀποδεικνύει τὴν ταπείνωση καί, τελικά, ὁδηγεῖ στὸ θαῦμα καὶ τὴ σωτηρία. Μόνο οἱ δυνατὲς προσευχὲς μὲ θερμὴ πίστη καὶ ἀληθινὴ ἐπιμονὴ σπάζουν ὅλους τους φραγμοὺς καὶ τὰ ἐμπόδια καὶ ἀνοίγουν τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ. «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε- κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. ἢ τὶς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν αἰτήσει ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;» (Μτ. 7,7-9). Ὁ πιστὸς ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεός, στὴν παγγνωσία Του, ξέρει καλὰ τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ αἰτήματα τῶν ἀνθρώπων. Δὲν περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ μάθει τί ζητᾶμε. Ὅμως ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ἔχουμε τὴ συναίσθηση ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Ἐκεῖνος εἶναι ὁ πατέρας μας. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σχέση μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐμπιστευόμαστε.

Μέσα ἀπὸ τὴν προσευχὴ πέφτουμε στὴν ἀγκαλιά Του καὶ ζητᾶμε νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψει τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρη Του, γιατί ὑπάρχουμε καὶ ζοῦμε ἀπὸ Ἐκεῖνον. Γιατί χωρὶς Αὐτὸν τὰ πάντα σκοτεινιάζουν, καταρρέουν καὶ ἐκμηδενίζονται «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ὁμολογοῦμε μὲ ταπείνωση ὅτι «Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν ἀλλὰ καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύομεν». Ἡ προσευχὴ μᾶς συνδέει καὶ μᾶς ἑνώνει μὲ τὸν Θεό. Γίνεται μητέρα κάθε ἀρετῆς ποὺ θωρακίζει τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴν καλύτερη πανοπλία. Ὅποιος δὲν νιώθει τὴν ἀνάγκη ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμη τῆς

προσευχῆς ἐπιβεβαιώνει τὸν λόγο τῆς Ἀποκάλυψης «ὄνομα ἔχει ὅτι ζῇ» (Ἀπ. 3,1), ἀλλὰ ὅμως εἶναι νεκρός. Εἶναι καρδιὰ χωρὶς παλμούς, ψυχὴ χωρὶς πνοή.

Τὸ κενό της σιωπῆς τοῦ Θεοῦ

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν στιγμὲς στὴ ζωή μας ποὺ ἀπογοητευόμαστε. Σὲ κάποιες δύσκολες ὧρες σκληρῆs δοκιμασίας ρωτᾶμε τὸν Θεὸ γιατί, καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀπαντᾶ. Ἐμεῖς χτυπᾶμε τὴν πόρτα Του καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀνοίγει. Τὸ κενό τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ μᾶς κλονίζει. Τότε ἂς ἀναρωτηθοῦμε μήπως «αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε» (Ἰακ. 4,9). Μήπως εἶναι ἐσφαλμένος ὁ χρόνος καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς προσευχῆς μας; Ἄραγε αὐτὰ ποὺ ζητᾶμε μᾶς ὠφελοῦν ἤ μᾶς ζημιώνουν;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν ἀπάντηση τὴ γνωρίζει μόνο ὁ Θεός. Κάποτε τὸ ὄχι τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει «οὐκ εἰσὶν αἱ βουλαί μου ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν» (Ἠσ. 55,8). Τότε ὑπακοῦμε στὸ θέλημά Του καὶ ἀλλάζουμε τὸ δικό μας. Ἀνακατατάσσουμε τὶς προτεραιότητες καὶ τὰ σχέδια τῆς ζωῆς μας. Καὶ τότε ἡ προσευχὴ μᾶς ὡριμάζει καὶ μᾶς ὠφελεῖ περισσότερο. Γι’ αὐτὸ ἂς μὴν τὴν ἐγκαταλείπουμε ποτέ. Ἀμὴν

Πηγή: agiazoni.gr